

Toilette. Men selv under sædvanlige Forhold var den daglige Omlædning en af Døgnets Hovedbegivenheder for Frøken Ragnhild. I sit — efter Landsbyforhold — overdaadigt udstyrede Sovekammer, i hvis Luft der altid sporedes Duften af en fin Violessens, tilbragte hun regelmæssigt de to Timer før Middag. Det var hende en Underholdning at staa foran sit legemsstore Spejl og betragte sin Person under Af- og Paaklædningen, nyde Synet af sin Nakke, sin blottede Skulder, sit udslaaede Haar, prøve en ny Frisure eller forsøge en ny Farvesammenstilling paa sin Dragt, — ikke fordi dette tilfredsstillede hendes Forfængelighed; endnu mindre paa Grund af tom Glimrelyst, — hvem skulde hun vel ogsaa bryde sig om at glimre for i denne Udørken? — men efter fattig Lejlighed trøstede hun sig i disse Timer for Savnet af det Liv og den Verden, hvorfra hun var udestængt.

Hvad skulde hun desuden tage sig for? Hver Morgen dyrkede hun sin Musik — og dette var hendes lykkeligste Øjeblikke. Men mere end tre Timer havde Lægen paa det strengeste forbudt hende at tilbringe ved Klaveret. To Timer tilbragte hun daglig med at læse — helst fremmede Sprog — og to Timer kunde hun tilnød slaa ihjel ved at deltage i Husholdningen, skønt hendes personlige Hjælp der var ganske overflødig. Men endnu havde Dagen otte lange, tomme Timer, — hvad skulde hun gøre med dem? Spadsere? Ak, i Vinterens otte Maaneder laa Marker og Veje rundt om som et ufremkommeligt Morads, eller Sneen rejste sig omkring Præstegaarden som en uigennemtrængelig Mur. Selv om Sommeren satte Synet af de store, stumme Agre, de nøgne, ensformige Stendiger, den ufravigeligt enten blaaende eller graanende Fjord hende i en nedtrykt Sindsstemning. Allerværst var det dog at spadsere ind igennem Byen, hvor hun paa Forhaand vidste, hvilke Mennesker hun vilde træffe; hvor hun var nødt til at gengælde Bønderkarlenes fortrolige Hilsner og besvare de halvt paa-klædte Husmandskoners enfoldige Talemaader om Vejr